

ikke, men antager, at det gaar sagtens fremdeles i samme Retning. Jeg skal indskrænke mig hertil og gjøre opmærksom paa, ligesom det stete i Fjor og som det gjentagne Gange er ifet fra den ene Del af Statsrevisionens Side, at det tidligere, i alt Fald for flere Aar siden, har været en almindelig Opfattelse i det andet Thing, hvad der fremgaar af Udvalgets Betænkning, at den ærede Minister ikke er berettiget til i Genhold til Kolonialloven, navnlig dens § 57, at anvende Statens Penge paa denne Maade. Det forekommer mig ogsaa, saa vidt jeg erindrer fra Behandlingen i Fjor, at den ærede Minister udtalte Usikkerheden af at faae denne Sag ordnet ved særlig Lov, men det er mig ikke bekendt, at der senere er gjort noget Skridt i den Retning. Jeg skal lutte med at sige, hvad jeg allerede har udtalt, at jeg agter at stemme mod, at dette Statsregnskab godkjendes.

Orator: Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at der ikke er nogen Grund til det ene Aar efter det andet at optage Spørgsmaalet om foreløbige Finantsloves Gyldighed, men det forekommer mig heller ikke, at der havde været Anledning for det ærede Mindretal til at fremsette og forsøge at motivere sin Opfattelse af deres Grundlovstridighed, thi det nøder kun dem, der have den modsatte Opfattelse, til at fremhæve, at denne Paastand i og for sig er ganske urigtig, og at Motiveringen i og for sig er fuldstændig utilstrækkelig. Selv om man nok saa meget paaberaaber sig Udtalelser paa den grundlovgivende Rigsforsamling af betydelige Politikere o. s. v., er det altsaar noget, som ikke er gjældende. Netnaar den ærede Taler nu henviste til den gamle Opfattelse, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at hvis man ikke tager Hensyn til rene theoretiske Udtalelser, men tager Hensyn til den statsretlige Praxis, saa er Erkendelsen af Berettigelsen af foreløbige Finantsloves Udstedelse meget gammel, den skriver sig allerede fra 1853. Dernæst skal jeg sige, at det, hvad man ogsaa maa erindre, naar man taler om Udtalelser paa Rigsforsamlingen af betydelige Politikere, netop var den samme Mand, der underskrev den første

af disse Love, som er en af dem, hvis Udtalelser man særlig lægger Vægt paa. Jeg mener altsaa, at, naar man ser hen til Praxis og ikke holder sig til theoretiske Udtalelser, saa er det ikke rigtigt at falde den Opfattelse, det ærede Medlem hylder, for den gamle, tværtimod den modsatte Opfattelse gaar tilbage lige hen mod Grundlovens Tid. Dernæst er der ogsaa betydelige Politikere paa det ærede Medlems Side, som have udtalt sig for Gyldigheden af saadanne Love, netop i Genhold til den bestaaende Statsretlige Praxis. Det er jo bekendt, at den tidligere Formand i Folkethinget der netop har fremhævet, at disse Love kunne udstedes i Genhold til den gjældende Retspraxis. Men rent bortset fra, hvad der saaledes kan siges for og imod, er det dog givet, at, selv om disse Udtalelser forelaa nok saa enstemmigt, vilde de aldrig kunne fastslaa denne Opfattelses Rigtighed. Ingen Udtalelse af nogen enkelt Politiker kan være tilstrækkelig til at fastslaa en vis Opfattelse og en vis Fortsættelse af Grundloven. Det er jo heller ikke saa, at det er fra denne Side, der skal føres Bevis for Tilladeligheden af foreløbige Finantslove, tværtimod man kan lige saa vel sige, at fra den anden Side er der ikke ført nogetomhelst Bevis for Grundlovstridigheden af saadanne Love. Der er kun en Autoritet, som er bemyndiget til med retlig forpligtende Kraft at afgjøre dette Spørgsmaal, og det er Domsmyndigheden, men der vil jeg gjøre opmærksom paa, at ikke en eneste af alle de Gange saadanne Finantslove ere udstedte, hverken i 1853, i 1877 eller senere, har man fra den konstitutionelle Anklagemyndigheds Side bragt Spørgsmaalet frem, og lige saa lidt har man bragt det for de almindelige Domsloes øverste Instants, Rigsgets Højesteret; for saa vidt Spørgsmaalet er kommet til at foreligge Domsloene, er disses Afgjørelse netop gaaet i Retning af, at det var tilladeligt og grundlovsmæssigt, at disse Finantslove bleve udstedte, og at de kunne hjemle Skatternes Oprævning. Jeg tror derfor, at naar og saalænge man ikke bringer Spørgsmaalet ind for den eneste kompetente Myndighed, hjælper det ikke at forsøge gjennem en utilstrækkelig Motivering at fremsætte en Paastand, hvis Rigtighed